

Hemvännen.

N: 6.

Lördagen den 20 Februari.

1892.

Denna nummer innehåller det eg. ant. (4, sidor.)

Visdomens källa.

Af Signe Elie.

(Forts.)

Gossarna gingo vidare.

Sina samvetsklurper hade Carl förgävat, och hans ^{tanke}atervändande föll det värf, han hade för händer, men som icke nu kunde fullföljas, så länge han var uppehållen af Adolf.

Denne anade ej, huru besvärlig han var, utan pratade och skrattade, och Carl var frungen att svära, emedan han ej ville visa sin oro.

— Det är länge sedan vi sist träffades, pratade Adolf, — huru må de hemma hos er? Huru befinner sig din syster Ulla?

— Tack skall du ^{da} bra.

— Är hon alltjämt lika förtjusande, som en viss Xantippa?

För skulle Carl skrattat åt denna plumpta quickhet af Adolf, men om hade han ej någon lust därtill — ja, ej ens tid att tänka på hela saken, ty så voro hans ~~tanke~~ upptagna af en enda fråga: huru skall jag komma dit? på hvad sätt bli qvitt den här?

Han bläckade omkring för att möjligtvis upptäcka något medel att slinka undan. Nej! Huset stodo stela på sina filaster, människotran gingo obekymrade och glada sin väg framåt. Ingen anade den oro, som gnagde på Carls bröst.

Emidlertid svarade han på Adolfs fråga:

— För att öfvertygas om förhållandet kan du ju besöka oss någon gång.

— Nä, tack, det var en god idé! Jag skall komma. Men, apropos, hör du, huru går det ounförtiden i skolan, som återigen bezynt?

Carls hvars tankar alltjämt voro på annat håll, beredde sig dock att svara, då han hindrades af Adolfs utrop:

— Hör! Carl... hör du? Tutan...
.. Det är eldsvåda någonstades... hör, du hur det klämtar... se, huru människorna komma i snabb rörelse!

Värkligen rämade den stora brandtutan, klockorna lät sin hämska klang ljuda öfver staden, brandmanskap råde i flygande fart förbi, under det de blåste i sina signalhornspeter, hela människomassan, som rips så lugnt och glädtygt gått, den ena hit, den andra dit, hade nu af de bekanta ljuden elektriserats, satts i rörelse och strömmade åt samma håll.

— Latom oss följa med! förskry och uppmuntrade Adolf.

Som allt gick åt det samma håll, ^{Carl} Adolf hade sitt mål, samtyste han utan att tveka.

Framåt skyndade de, midt i den böljande människomassan, som små: ^{ungsmän} ~~ungsmän~~ glernade, beroende på att några hastigare skyndade framåt och lemnade de öfriga efter sig.

Bland de förra befunno sig Adolf och Carl.

Klockan närmade sig sex, och mycket folk hade, såsom vanligt är om söndagarna, samlat sig till promenad och då brandsignalerna gödo, dref nyfikenheten ^(änna dött) alla dem, som ej på ett eller annat sätt därifrån voro förhindrade, att skynda ut för att få vara ett ärsyna vittne till hvad som tilldrog sig. I dylike fall behärskas människan af en känsla, som hvarken torde kunna få namn af god eller af dålig. ~~De~~ äro de, som af människokärlek skynda till för att besprånga sina nödställda bröder, och få lära afven de vara, som drivas af en djurisk njutningslystnad. Den stora massan ledes, så att säga, af "likgiltig" nyfikenhet. Signalerna tilltog i styrka.

Alla ökade sin hastighet. Flere sprungo.

— Hvar manne det brinner?
var en fråga, som upprepades efter litet.

Carl hade för dessa ögonblick glömt sina bekymmer. För öfrigt gick hans väg ju nu åt rätt håll.

— Det måste vara en eldsvåda af första rangen! framkastade Adolf, under det de sprungo framåt.

— Den tyckes vara utom staden,

genmålde Carl.

I själva verket närmade man sig Ladsens till, och alltjämt gick det vidare. Gossarna begynte ljudligt.

— Vet du, det här är bra barnet sligt, ändå! justade Adolf.

— Kom bara! svarade Carl, i hvars intresse det låg att fortsätta.

Dessa ord uppmuntrade den andra ^{gossarna} och (skryddade vidare.

Man passerade tullen.

Chausséen gjorde en krökning och gick därpå öfver en backe. Båda sidorna voro fullsatta af hus, endast åtskiljda genom små trädgårdar.

En tjock, svart rök höjde sig öfver backen. Då och då slog en flammande låga upp mot skyn och försvann i nästa ögonblick bakom ^{för} höjden.

Människomassan var här mycket tät, ty man sprang ej mera. Då och då delade sig mängden för att gifra rum åt en vattenkanna eller en droschka, hvilka i snabb fart lade till eller från olycksstället.

Skrik, rop, skrammel af kärror, eldens sprakande förorsakade ett upprörande buller, medan ~~en~~ besvärades af röken och lukten af brandt. Plötsligt ~~uppgjordes~~ hördes ett sorl, ett utrop från allas munnar, medan man blef vittne till en hämsk syn. (Forts.)

Petterssons äfventyr.

(Forts. och slut).

Jag är redan inne med ena benet, di i det sam- ma någon utanför kuggar tag i det andra och vrid om mig ut. Jag vänder mig om och säger: „Hör nu, min gode man“, säger jag, „om ni vill tala med mig, så kom igen i morgon bitti“; jag har inte tid nu! För öfrigt ber jag er låta bli att slita af mig benet, jag har inte mer af den sorten än hvad jag nått och jämnt behöfver.“

„Vill du komma ut, spetsbof!“ skriker han, som håller mig i benet.

„Spetsbof! så ni spetsbof?“ sa jag, ty nu började jag fatta humör. Spetsbof kan ni vara spiff, förstår ni. Hvad är ni för en?“ sa jag, och sprattlade som en jirk.

„Jag är poliskonstapel“, säger han. „Säg nu bara, att ni kommer ut, så ska ni få trappa ned till vaktkontoret.“

„Nej, för nu“, säger jag. „Den gubben går inte. Vet konstapeln inte, hvem jag är? Jag är ju Pettersson, kentier Pettersson, ni vet väl!“

„Prat, hvilken gissa som helst kan kalla sig Pettersson“, säger han. „Men mig lärar ni inte. Sesä, kom nu med bara — det hjälper inte. Vi ska se hvad ni är för en gynnare.“

Nå, jag måste ta skeden i vackra hand och traska ned och sitta på vaktkontoret hela natten tills jag på morgonen blef igen hand och utslappad. Och min rock har jag aldrig sen fått se — den där Andersson var bara en arkekvantje, förstår ni, och det har aldrig varit förhållit att gå öfver ankan. Men det ska dröja, innan jag här näst gör någon ut- flykt till landet, det vill jag lofra.

Slut.

Svarjehanda företeelser i naturen.

7. Drömmarnas värld.

Många äro underen i drömmarnas värld, men vi kunna endast här anföra några få anmärkningsvärda exempel på desamma. De personer och saker, som förekomma i de flesta af våra drömmar, äro desserhän förut välbekanta för oss, ehuru vi kanske ej på någon gång tänkt på dem, men äfven om, såsom de lärda & allmänhet antaga, drömmar icke äro annat än återkommande bilder af förut kända personer och föremål, så äro dessa uppenbarelser icke desto mindre underbara. En alskad och för länge sedan förlorad vän uppträder plötsligt i en dröm på ett, så likt hvad verkligheten i människans vakna tillstånd framter, att det är omöjligt att skilja mellan de förmånelser, som uppväckt af den ena eller den andra

Abercromby anser drömmar för sinnesvillor, och såsom stöd för sin åsigt berättar

han följande: En af hans vänner, en namnkunnig läkare, hvilken en afton suttit uppe till i ett stort oro för ett af sina barn, som var farligt sjuk, somnade i sin stol och hade en förskräcklig dröm, i hvilken en ofantlig bäcken spelade hyrsvinnrollen. Han vaknade af förskräckelse, reste sig genast och gick fram till ett bord, som stod midt i rummet. Han var nu fullkomligt vaknen och ville se på alla föremål omkring sig; men till sin rädsla, i slutet af rummet, såg han tyg och ljus baklänan, som gjorde att honom alldeles som han gjort i drömmen. Gjökret förflytt till vara sig till omkring en half minut.

Den tid en dröm kan omfatta, är en annan märkvärdighet, som tillhör drömmarnas värld. I en filosofisk afhandling berättas i afsende på detta förhållande följande: En person drömde, att han tog värfning, att han inställde sig vid sitt regemente, att han hade rytt, tillfångatog och fördes tillbaka, att han skulle dömas för krigsrätt, dömdes att skjutas och ledades ut för att undergå sitt straff. Då allt var i ordning, afljades skotten och han vaknade vid kvällen. Det varkligt, att ett påfyllt buller & angränsande rum framkallat både drömmen och uppvaknandet, och det nästan i samma ögonblick.

Skämt, Anekdoter m.m.

Lille Sjammis har begjunt låga Lycka för sin kusin Hilda. Han har genusreglerna till lita.

Hilda: Nå, kära Sjammis, skall det nu heta der, die eller das efter?

Sjammis (som stammal) med oförvaktad och smuckad min: Nu ... nu ... nu ä' de' desamma för gnej alltid. Flu ... hu ... hur Hilda själf vill vara!

(Jas. af E. d.)

Misslyckad liknelse. En skottländsk vilt, på han för sin elevs förklända berättelsen om den gode herden, framställa sig som herde för barnen. "Om jag minn kära barn, voren små får, hvad vore väl jag då?" Alla med en munn: "Ett stort får!"

(Jas. af E. d.)

Handelsman F. fick det utfallet att, ännu medan han lefde, låta resa sig en grafvård, hurpå han lät präta följande inskrifningen: "Här under denna sten hvila de mulnade benen af den ännu lefvande handelsman F."

Kvaga herrar och damer voro ute på ett lustfärd till sjö; men då de kommo ett stycke ut, började båten att mer och mer intaga vatten. Damerne blefvo då oroliga och myckes jammer uppslåg. "Åh!" ropade en af dem skapet, "det är till hjälpt; vi borra barn ett hål på båten, så renner vattent ut igen."

De kloklaren i en småstad hvarje år skulle göra ett utdrag ur kyrkoboken, hur många som födt och hur många som blifvit födda under årets lopp, skref han i: "Döpte, sextis barn; hvarbland Frenne gamla juden"

"Skvad gör vi där?" ropade en polistjänant, på han helt sent en afton såg en karl uppflyktad på muren och nedslagen lyktan. Spjufren fann sig dock och svarade: "Jag bara putsar den, så jag ser på dem."

En slakterdräng motade frömmen ena. "Hvar skall om tre ordan lå i igen?" frågade en spefägel. "Vil skola jag följa den hjerde," svarade ockjoser.

Meteorologiska observationer.

Afstr. termeter hvarje dag kl. 12
f. o. m. d. 14 Jan. 1876.

Lörd. den 14 Febr.	-9°C.
Sönd. den 15 Febr.	-11°C.
Tisd. den 16 Febr.	-15°C.
Onsd. den 17 Febr.	-17°C.
Torsd. den 18 Febr.	-11°C.
Fred. den 19 Febr.	-11°C.
Lörds den 20 Febr.	-4°C.

Knutar att lösa.

Lösning på knutarna i nr. 5: 1) Slutet på som helst, t. ex. talet 12:3 tredjedel är 4, som innehåller 3 gånger i sin 3 ganger tredjedel (4/3 * 3 = 4). 2) Ebba, bakfrämst abbe.

Rebus, charader etc.

- 1) Inid lion + Tal.
- 2) D @ 1 E.
- 3) Svitta alla ord kunna betyda af? bokstäverna i ordet "prost".